

Arrest

nr. 279 220 van 24 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. LURQUIN
Guldenvlieslaan 79
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat V. LURQUIN en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1998.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 14 juli 2020. Op 11 januari 2021 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 24 november 2021 en 25 januari 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 9 mei 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten. U hangt de soennitische strekking aan van de Islam. U bent geboren in Sehegorah, Poonch district, Azad Kashmir provincie waar u tot aan uw vertrek op 24 november 2019 hebt verbleven. U verliet Pakistan op het moment dat u nog student was.

U verklaart dat uw problemen te maken hebben met uw lidmaatschap van de Jammu Kashmir National Student Federation partij (JKNSF) waar u voorzitter was vanaf 2018. In april 2019 ontving u een waarschuwingsbrief van de mujaheddin die u vroegen te stoppen met deze functie binnen JKNSF. Op 1 mei 2019 was u aanwezig op een mars waar verschillende leden van uw partij opgepakt werden. U belandde hierbij in het ziekenhuis. Op 1 juni 2019 werd u ontvoerd door de inlichtingendienst van Pakistan (ISI) voor 2 à 3 dagen. Ze folterden u tot u een compromis maakte te stoppen met uw functie als voorzitter. Nadien bent u 10 à 15 dagen thuis gebleven. U liet echter het programma op 19 juli 2019 wel doorgaan en daar verbrandde u een papier waar op stond dat Kashmir Pakistan zal worden. De politie kwam naar het programma om u op te pakken, maar dankzij vrienden kon u vluchten. U verbleef in het huis van een vriend tot u uw land hebt verlaten. Een dag later is de politie naar uw huis gekomen met een FIR waarbij ze u van meerdere gedragingen beschuldigden. Hiervoor werd er op 4 augustus 2019 een arrestatiebevel uitgevaardigd. Op 8 augustus 2019 ontving u daarbovenop ook een fatwa van de molvi's die stellen dat elke burger het recht heeft u te doden omdat u herhaaldelijk gedragingen hebt gesteld tegen de Islamitische wet.

U vluchtte op 24 november 2019 en nam het vliegtuig met uw eigen paspoort naar de Verenigde Arabische Emiraten (Dubai). Vandaaruit vloog u verder naar Malta, waarvoor u een studentenvisum had, waar u verbleef van 25 november 2019 tot 14 juli 2020. Op 14 juli 2020 nam u het vliegtuig naar België waar u op 11 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter ondersteuning van dit verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer op het CGVS, op DVZ en/of per mail: envelop (origineel); enkele pagina's van uw broers erkenning in Italië (kopie); 40 foto's (kopie); USB-stick (52 foto's, 4 video's); NSF kaart (origineel gezien); NSF lidmaatschap document (origineel gezien); arrestatiebevel (origineel gezien); waarschuwingsbrief (origineel gezien); document van uw advocaat 4.2.21 (origineel gezien); document van uw advocaat 15.04.21 (origineel gezien); FIR (kopie); 2 schoolrapporten 2015 en 2018 (kopie); identiteitskaart (origineel gezien); documenten van werk in België (Kopie) & twee video's per mail.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart dat u in Pakistan actief was voor de Jammu Kashmir National Student Federation (JKNSF), welke opkomt voor een onafhankelijk Kashmir. U vreest de autoriteiten en daarnaast elke burger op basis van een FIR en een Fatwa die zijn uitgevaardigd. U bent er evenwel niet in geslaagd uw verklaringen geloofwaardig te maken, om onderstaande redenen.

Vooreerst heeft het CGVS een zeer sterk vermoeden dat u uw paspoort achterhoudt. U verklaart dan wel een paspoort gehad te hebben, maar die zou van u gestolen zijn in België. Dit is niet meer dan een blote bewering, u hebt immers dit verlies nooit aangegeven. Geconfronteerd hiermee beweert u het systeem in België niet te kennen, wat onvoldoende is daar men er vanuit mag gaan dat u het belang van een paspoort bij een verblijf in het buitenland kent, en daardoor dient te weten dat zulk een verlies ernstige gevolgen kan hebben (NPO, p.5; NPO 25/01, p.7). Daarbovenop geeft u aan een kopie van uw paspoort te hebben en het te zullen doorsturen, maar het CGVS heeft dit tot op heden niet ontvangen, wat wijst op een zeer ernstig gebrek aan medewerking (NPO 25/01, p.7). De identiteit van een verzoeker om internationale bescherming is een essentieel element in de internationale beschermingsprocedure en er kan van een verzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit en relaas zo goed mogelijk te staven. Bovendien kunnen identiteitsdocumenten van belang zijn voor andere elementen, bijvoorbeeld voor de inschatting van het ogenblik van uw vertrek uit Pakistan. Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u uw paspoort liever achterhoudt voor de Belgische asiëldiensten, daar de inhoud mogelijks niet zou stroken met uw verklaringen. Het ontbreken van zulk document houdt initieel een negatieve indicatie met

betrekking tot de geloofwaardigheid van het asielrelaas in, daar u ons geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en wanneer u uw land verliet.

Voorgaande ondermijnt reeds de oprechtheid van uw verklaringen, een vaststelling die enkel verder bevestigd wordt door onderstaande elementen.

Zo wordt uw positie die u beweerde te bekleden binnen de partij JKNSF betwijfeld. Uit uw verklaringen kan blijken dat u mogelijks actief was binnen deze beweging, maar andere elementen spreken uw bewering een belangrijke post te bezetten (wat u de nodige zichtbaarheid gaf, wat dan leidde tot vervolging) tegen. Het is immers weinig aannemelijk dat iemand zonder enige ervaring in een andere functie voorzitter kan worden op de universiteit, een taak met veel verantwoordelijkheden (NPO, p.6). U bent dan wel reeds lid van JKNSF sinds 2014, maar had eerder nooit een andere functie tot u in 2018 plots voorzitter werd, drie maanden nadat u startte op de universiteit van Rawalakot (NPO, p.6). Het CGVS merkt hierbij op dat op uw facebookprofiel aangegeven staat dat u reeds op 30 december 2016 zou gestart zijn op de universiteit van Poonch Rawalakot, wat uw bewering dat u enkele maanden na het begin van uw hogere studies in 2018 al voorzitter werd, verder ondermijnt. Geconfronteerd hiermee beweert u dat u hier was ingeschreven maar er nooit bent heengegaan (NPO 25/01, p.10). U ging later naar het Degree college Rawalakot omdat de situatie daar vrijer zou zijn. Gevraagd waarom dat niet op Facebook staat verklaart u simpelweg dat niet alles op Facebook staat, wat op zich klopt, maar waardoor men zich kan afvragen waarom u een universiteit waar u nooit heenging zou vermelden op Facebook (NPO 25/01, p.11; Zie blauwe map 'Facebook'). Het is daarnaast bevreemdend dat u initieel niet kan aangeven wie deze functie van voorzitter invulde vooraleer u er mee startte. Wanneer er wordt opgemerkt dat u die toch zou moeten kennen komt u plots toch met een naam, Basit, en geeft u aan de vraag niet goed begrepen te hebben wat toch op zijn minst opmerkelijk is (NPO, p.7-8). Hierbij aansluitend wordt uw vrees verder gerelativeerd door de vaststelling dat uw broer, waarvan u beweerde dat hij secretaris-generaal van het hoofdkwartier van JKNSF is, volgens uw verklaringen zonder problemen in uw dorp kan verblijven ondanks de hogere functie die hij bekleedt (NPO, p.8). Daarbovenop verklaart u dat het goed gaat met uw familie op dit moment (NPO, p.4). Het is weinig aannemelijk, gelet op uw verklaringen, dat indien zulke groeperingen het gemunt hebben op hogere functies binnen Kashmir partijen uw broer en/of uw familie geen enkel probleem kent. Ten slotte geeft u aan dat u als student zonder af te studeren bent vertrokken uit Pakistan. Echter, opnieuw geeft uw facebookprofiel iets anders aan. Hieruit blijkt immers dat u reeds afgestudeerd zou zijn op 31 mei 2019, dus voordat uw eigenlijke problemen met de politie en de molvi's begonnen zijn. Geconfronteerd hiermee verklaart u dat u geen andere optie had op Facebook, u moest die datum ingeven als formaliteit (NPO 25/01, p.11). Dit is echter een blote bewering. Geconfronteerd hiermee antwoordt u facebook niet serieus te nemen en dat alles correct was (NPO 25/01, p.12). Er kan echter niet van de indruk ontdaan worden dat het bevreemdend is dat juist deze elementen niet correct zijn op uw facebook terwijl u wel correcte informatie deelde over bv. uw aanwezigheid op de universiteit van Malta (Zie Blauwe map 'Facebook'). Uw bewering vervolgd te worden gezien uw hoge partijfunctie komt hiermee dan ook op losse schroeven te staan.

Hoe dan ook hebt u uw vrees voor vervolging in Pakistan niet geloofwaardig kunnen maken. Zo valt het op dat uw verklaringen voor het CGVS en voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) over de kern van uw relaas, zijnde uw vrees voor vervolging, zich op essentiële punten tegenspreken. Zo verklaarde u ten eerste tijdens uw persoonlijk onderhoud 3 à 4 dagen ontvoerd te zijn door de inlichtingendienst van Pakistan (NPO, p.13). Echter, hebt u hier eerder bij de DVZ niets van vermeld. Gezien de ernst van deze bewering is deze omissie des te opvallender. Tijdens uw persoonlijk onderhoud legde u ook hier verder inconsistente verklaringen over af. Zo sprak u de ene keer van een ontvoering van 2 à 3 dagen (NPO, p.14), de andere keer van 3 of 4 dagen (NPO, p.13). Daarbovenop zou u tijdens die ontvoering gefolterd geweest zijn. Eerst benadrukt u in detail de ernst van de martelingen door te verklaren dat u werd gesneden in uw arm, er zout in de wonden werd gewreven, u op ijs diende te zitten, u ondersteboven werd gehangen en geen eten kreeg (NPO, p.14). Echter, wanneer u gevraagd wordt naar een medisch bewijs van deze toch wel zware martelingen die ongetwijfeld sporen nalaten op uw lichaam, en dewelke een duidelijk bewijs zouden kunnen vormen van de door u gelede martelingen, minimaliseert u plots zelf de ernst van deze martelingen. U lijkt terug te krabbelen door te beweren dat u geen fysieke letsels had, u voornamelijk mentaal gefolterd werd en u met alternatieve geneeswijze kort werd behandeld (NPO, p.15). Al deze elementen samen kunnen echter niet overtuigen.

Zo antwoordde u ten tweede op de vraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken of u ooit gearresteerd was met 'nee' (Zie vragenlijst CGVS, pt.3.1, dd.19.02.21). Echter op het CGVS blijkt u plots meerdere keren opgepakt te zijn geweest door de autoriteiten (NPO, p.11), een toch wel opvallende toevoeging aan uw relaas, temeer supra ook bleek dat uw verklaringen over de martelingen die u ondergaan zou hebben tijdens uw detenties ook niet consistent zijn. Uw verdere verklaringen en de door u neergelegde documenten over deze juridische vervolging, weten het geloof in uw verklaringen niet te herstellen. Vooreerst wist u vervolgd te worden onder artikel 16 mpo. U verklaarde echter foutief dat u hier levenslang of de doodstraf voor kunt krijgen. Uit toegevoegde literatuur blijkt immers dat u hier maximaal drie jaren

voor kunt krijgen (NPO, p. 9). Het is bevreemdend dat u dit niet exact zou weten, temeer u beweerde dat u uw foutieve informatie via uw advocaat verkregen heeft (NPO, p. 9). Daarnaast mag de authenticiteit van de door u neergelegde "FIR" ernstig betwijfeld worden. Zo blijkt uit toegevoegde informatie dat een "FIR" moet beschikken over een voorgedrukt serienummer (dit is het volgnummer in het boek waar de "FIR"s worden opgenomen), een nummer dat bij u duidelijk ontbreekt. Bovendien zou u over een gecertificeerde kopie moeten beschikken, terwijl de door u neergelegde kopie duidelijk een gewone fotokopie betreft. Deze vaststellingen ondermijnen het geloof in uw bewering juridische vervolging te moeten vrezen in Pakistan finaal.

Voorts verklaart u ten derde tijdens uw persoonlijk onderhoud elke burger in Pakistan te moeten vrezen op basis van een fatwa die werd uitgevaardigd door molvi's. Echter rept u over dit element, dat u voor het CGVS als 'belangrijkste element' benoemt, met geen woord voor de DVZ (NPO, p.18). Zo hebt u de originele fatwa niet kunnen neerleggen (NPO 25/01, p.9-10). U legt dan wel een document neer waarvan u beweert dat het de 'fatwa' is, maar uit de vertaling van het document blijkt het een ander document te zijn, een beroep dat hier tegen ingediend werd (NPO, p.11; zie blauwe map 'vertaling'). Zonder de fatwa waarnaar dit beroep lijkt te verwijzen, kan echter het bestaan van deze fatwa zelf of de exacte inhoud er van niet geweten zijn. U blijft echter volhouden dat u geen ander document hebt ontvangen voor deze brief, u zou wel mondelinge boodschappen hebben gekregen om uw activiteiten te stoppen (NPO 25/01, p.10).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden en omissies die de kern van uw relaas raken, verklaart u dat u het kort diende te houden bij de DVZ (NPO, p.16). Zelfs indien u uw verklaringen kort diende te houden voor de DVZ, dan mag men er nog vanuit gaan dat u minstens de belangrijkste kernelementen zou aanhalen. Zo is het antwoord op de vraag of u ooit gearresteerd werd in positieve zin, even lang als in negatieve zin (wat u deed). Bovendien blijkt uit uw verklaringen voor de DVZ dat u bij uw antwoorden weldegelijk de kans kreeg om verder uit te wijden, wat u verder de kans gaf om alle voor u essentiële elementen correct en naar waarheid naar voren te brengen. Hiermee geconfronteerd beweert u dat die vraag u niet werd gesteld. Echter, wanneer u het later opnieuw heeft over de vraagstelling bij de DVZ geeft u zelf aan dat de DVZ u vroeg 'heeft de politie u ooit gearresteerd?'. U verklaart niet afdoende waarom u niet de waarheid sprak bij de DVZ (NPO, p.11 en 16). Daarbovenop werd u voor de DVZ duidelijk gevraagd naar de belangrijkste elementen die leidden tot uw vlucht uit Pakistan (NPO, p.18). Dat u de fatwa niet hebt vermeld doet vermoeden dat u uw relaas later probeerde aan te dikken door allerlei elementen toe te voegen die de ernst van uw beweerde vrees dienen te ondersteunen. Dat u het misschien vergeten vermelden bent is geen afdoende argument, temeer u zelf later zou aanhalen dat dit zelfs het belangrijkste element was voor u (NPO, p.18). Bovendien werden uw verklaringen op de DVZ aan u voorgelezen in het Urdu en heeft u voor akkoord ondertekend met de inhoud ervan (Zie administratief dossier). Ook bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud gaf u aan dat het interview op de DVZ goed was verlopen, buiten dat u het kort diende houden, en u de tolk er goed verstond (NPO, p.3). Nergens haalde u aan dat u in niet staat zou geweest zijn om een volledige en correcte verklaring af te leggen. De vaststelling dat u belangrijke elementen niet vermeldde, ondergraaft dan ook op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de zogenaamde arrestaties, uw ontvoering en de fatwa van de molvi's.

Het CGVS merkt hierbij nog op dat het uitermate bevreemdend is dat u tijdens uw vlucht uit Pakistan gebruik maakte van uw eigen paspoort, terwijl u gezocht werd voor een arrestatie en onder een fatwa en waarbij u in het verleden ook nog in het vizier stond van de oppermachtige geheime diensten in Pakistan (NPO 25/01, p.7). Geconfronteerd hiermee beweert u dat uw vader om die reden iemand in dienst heeft genomen die u doorheen de luchthaven begeleidde en alles voor u regelde (NPO 25/01, p.8). U geeft echte wél aan dat u uw paspoort hebt laten zien in de luchthaven en deze bestempeld werd (NPO 25/01, p.8). Het is dan ook weinig aannemelijk dat u hier zonder problemen mee de grens zou oversteken als u de autoriteiten in uw land vreest.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België, met name in Malta. U had immers een studentenvisum voor Malta en hebt u er bijna acht maanden verbleven (Verklaring DVZ, pt.32). Geconfronteerd hiermee geeft u aan dat er in Malta niemand van uw partij was en in België wel, daarom kwam u naar hier (NPO 25/01, p.9). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u geloofwaardige redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een

reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunde werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen – en er is supra al gewezen op specifieke problemen met het document waarvan u beweert dat het de 'Fatwa' zou zijn. Hierbij vallen evenwel nog een aantal bedenkingen te formuleren, los nog van de algemene fraudegevoeligheid van Pakistaanse documenten. Zo valt het op dat de documenten die u overhandigde van uw advocaat een gesolliciteerd karakter hebben. Hierbij valt het erbarmelijk Engels voornamelijk op. Uw identiteitskaart zegt louter iets over uw nationaliteit en identiteit terwijl de envelop ondersteunt dat u post kreeg. Aan de foto's en video's die u neerlegde (kopieën en USB) kan geen bewijswaarde gehecht worden aangezien privéfoto's en video's makkelijk geënceneerd kunnen worden. Er kan niet nagegaan worden wie deze maakte, wanneer en waar. Daarbovenop ondersteunen ze niet de problemen die u beschreef in uw verklaringen. Voor de andere documenten kan er alsook verwezen worden naar de wijdverspreide corruptie in Pakistan waardoor er slechts weinig bewijswaarde kan toegekend worden aan documenten vanuit Pakistan.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2021 beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_10_EASO_COI_Report_Pakistan_Security_situation.pdf of https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_pakistan_security_situation_20211027.pdf) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar in het algemeen op enkele lokale uitzonderingen na heeft verdergezet. Zo is er in Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten voor het jaar 2020. De cijfers van de eerste zeven maanden van 2021 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met dezelfde periode in 2020. Volgens experts wordt de periode 2020-2021 gekenmerkt door veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft, waarbij het aantal incidenten en slachtoffers gestaag toeneemt. Het noordwesten van Pakistan wordt terug geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Azad Kashmir te worden beoordeeld.

De regio van Kashmir wordt verdeeld onder Pakistan, India en China. Zowel Pakistan als India eisen de volledige regio op wat al jaren voor spanningen zorgt. De grens tussen het Pakistaanse en Indische deel van Kashmir, de zogenaamde "Line of Control" (LoC) is één van de meest gemilitariseerde regio's in de wereld. In 2020 kondigde de overheid aan dat Gilgit-Baltistan de status van provincie zou krijgen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat Azad-Kashmir 3 tot 4.5 miljoen inwoners telt en Gilgit-Baltistan telt er nog eens 2 miljoen. Wat betreft Azad Kashmir werden er volgens ACLED in 2020, 129 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS en PICSS registreerden beiden geen enkel incident. Tijdens de eerste helft van 2021 vonden er volgens ACLED 3 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 6 en PICSS van 1 incident. Voor de regio Gilgit-Baltistan registreerde ACLED in 2020 2 incidenten; PIPS en PICSS registreerden geen enkel incident. Gedurende de eerste helft van 2021 registreerden noch ACLED, PIPS of PICSS enig incident. Beide regio's worden dan ook als stabiel omschreven. Na verschillende wederzijdse overtredingen van het staakt-het-vuren aan de "LoC" in 2020 hebben Pakistan en India het staakt-het-vuren akkoord herbevestigd.

Tijdens de rapporteringsperiode werden geen slachtoffers vastgesteld in Azad Kashmir en slechts 7 in Gilgit-Baltistan.

Er wordt geen melding gemaakt van een interne of externe ontheemding binnen of buiten Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan in uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Azad Kashmir. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, § 4 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "de verplichting om een administratieve beslissing toereikend te motiveren, zorgvuldig voor te bereiden en te nemen met inachtneming van alle omstandigheden van de zaak".

2.2. De verzoekende partij vangt in een eerste onderdeel haar verzoekschrift aan met een theoretische uiteenzetting over artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en de omzetting van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU. Vervolgens wijst de verzoekende partij erop dat haar politieke activiteiten door de commissaris-generaal niet in twijfel worden getrokken en herhaalt zij de belangrijkste elementen uit haar vluchtrelaas. Zij betoogt dat deze elementen op zich haar in haar land van herkomst in een gevaarlijke situatie kunnen brengen. Zij meent dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar politiek profiel en stelt dat: "Op 12 juni 2019 is de heer J. (n.v.d.r.: de verzoekende partij) gedurende 2 of 3 dagen ontvoerd

door de inlichtingendienst van Pakistan (ISI). Ze martelden hem tot hij ermee instemde zijn post als president te verlaten. en er dwingend toe leiden dat bij de bestudering van het profiel van de asielzoeker een zekere voorzichtigheid in acht wordt genomen.” De verzoekende partij verwijst hierna naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en betoogt dat het feit dat zij reeds werd vervolgd of dat zij rechtstreeks met vervolging werd bedreigd, als een ernstige aanwijzing moet worden beschouwd voor haar gegronde vrees voor vervolging.

2.3. In een tweede onderdeel van haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat zij details heeft verstrekt op een consequente wijze zodat er reden is om aan te nemen dat zij deze feiten daadwerkelijk heeft meegemaakt. Zij verwijst naar artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en stelt dat: *“het feit dat verzoeker op 8 augustus 2019 een fatwa van de Movli heeft ontvangen waarin staat dat elke burger het recht heeft om hem te doden omdat hij herhaaldelijk tegen de islamitische wet had gehandeld, vormt een bedreiging voor het leven van verzoeker.”* Zij meent dat de commissaris-generaal een kennelijke beoordelingsfout maakt. Zij stelt dat de commissaris-generaal niet heeft aangetoond dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat de vervolging waarvan zij omwille van haar politiek profiel het slachtoffer was, zich niet zal herhalen. Zij betoogt dat: *“Voorts zij eraan herinnerd dat het feit dat hij was ontvoerd en gemarteld, zijn detentie niet van haar willekeurige karakter ontnam en dus geenszins de ongegronde aard van zijn vrees rechtvaardigde.”* en meent dat het dus om een geval van vervolging ging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève en van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij citeert verder uit een rapport van Amnesty International met betrekking tot de mensenrechtensituatie in Pakistan. Zij meent dat uit het geheel van wat voorafgaat blijkt dat zij een gegronde vrees had om opnieuw door de autoriteiten te worden vervolgd of op zijn minst geen daadwerkelijke bescherming te kunnen krijgen. Zij acht de motivering in de bestreden beslissing algemeen en onvoldoende om uit te maken waarom de door haar aangevoerde bewijzen niet volstaan om haar als vluchteling te erkennen. Zij wijst erop dat zij talrijke details heeft verschaft, de vragen gedetailleerd en nauwkeurig heeft beantwoord, dat haar verklaringen oprecht waren, over het algemeen geloofwaardig en dat zij de gestelde feiten op aannemelijke wijze heeft beschreven, alsook dat zij een oprechte inspanning heeft geleverd om haar verzoek om internationale bescherming te staven. Zij meent dat haar het voordeel van de twijfel moet worden gegund. Verder meent de verzoekende partij dat er gronden zijn om aan te nemen dat er ernstige en bewezen redenen zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade indien zij naar Pakistan terugkeert. Zij betoogt dat: *“Verzoeker heeft voldoende aangetoond dat zijn recht op leven, in de zin van artikel 2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, in Pakistan werd bedreigd en dat hij het risico liep van onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het Verdrag.”*

2.4. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift de volgende stukken:

- een kopie van de eerste bladzijde van haar paspoort (stuk 2),
- kopieën van schoolcertificaten (stuk 3),
- een kopie van een kaart van NSF (stuk 4),
- kopieën van documenten die zij in de inventaris bij haar verzoekschrift omschrijft als *“Doelstellingen van het NSF”* (stuk 5), en
- een kopie van een brief van een Pakistaanse advocaat d.d. 15 april 2021 (stuk 6).

3. De aanvullende nota

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij samen met een aanvullende nota de volgende bijkomende stukken neer:

- een “admission form” van het “Govt. Postgraduate College Rawalkot”,
- een brief van het hoofd van het “Govt. Postgraduate College Rawalkot” d.d. 21 juni 2022, en
- een verklaring voor toelating tot het “Govt. Postgraduate College Rawalkot”.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop

de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet aangenomen worden.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. De verzoekende partij verklaart Pakistan te zijn ontvlucht wegens bedreigingen omwille van haar lidmaatschap van de Jammu Kashmir National Student Federation (hierna: JKNSF). Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

7.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij een bundel documenten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota).

De envelop, de kopie van een bladzijde van het paspoort, de identiteitskaart, de schooldocumenten en de documenten met betrekking tot de tewerkstelling van de verzoekende partij in België tonen haar nationaliteit, identiteit, opleidingsgraad en tewerkstelling in België aan en dat zij in België post heeft ontvangen, elementen die heden niet worden betwist.

De documenten betreffende de erkenning van de broer van de verzoekende partij als vluchteling in Italië op 9 november 2012 staven dat haar broer in Italië als vluchteling werd erkend. Ieder verzoek om internationale bescherming moet individueel worden beoordeeld. Nergens uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij zich op dezelfde vluchtmotieven beroept als haar in Italië als vluchteling erkende broer. Aldus volstaat de vaststelling dat haar broer in Italië op 9 november 2012 werd erkend als vluchteling op zich niet om in hoofde van de verzoekende partij heden aan te nemen dat de door haar aangehaalde vluchtmotieven geloofwaardig zouden zijn.

Met betrekking tot de foto's en video's dient erop gewezen dat deze wegens de mogelijke inscenering van wat wordt afgebeeld naar plaats, tijd en omstandigheden slechts een geringe bewijswaarde hebben.

Op zich volstaan deze foto's en video's in deze stand van zaken dan ook niet teneinde het aangehaalde vluchtrelaas aannemelijk te achten.

De documenten van NSF staven het lidmaatschap van de verzoekende partij van de JKNSF. Op zich wordt dit lidmaatschap heden niet betwist doch op zich kan uit deze documenten niet blijken dat de verzoekende partij omwille van dit lidmaatschap daadwerkelijk werd vervolgd. Met betrekking tot het First Information Report (hierna: FIR) dient vastgesteld dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat een dergelijk FIR een voorgedrukt serienummer heeft en dat er een gecertificeerde kopie van kan worden bekomen, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt. Als dusdanig wordt afbreuk gedaan aan de bewijswaarde van het voorgelegde FIR. Tevens legt de verzoekende partij een document voor waarvan de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud beweert dat het de tegen haar uitgesproken fatwa betreft doch uit de vertaling van dit document (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat het om een beroep tegen deze fatwa gaat. Dat de verklaringen van de verzoekende partij over de documenten die zij zelf ter staving van haar verzoek om internationale bescherming voorlegt, niet overeenstemmen met de inhoud van deze documenten, doet afbreuk aan zowel de bewijswaarde van deze documenten als de geloofwaardigheid van haar verklaringen. Dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift een Franstalige en Engelstalige vertaling voegt van deze documenten, doet hieraan geen afbreuk. Gezien het voorgaande, ontberen de overige voorgelegde documenten (arrestatiebevel, waarschuwingsbrief, documenten van een Pakistaanse advocaat en het FIR (toegevoegd aan zowel de map 'Documenten' in het administratief dossier als het verzoekschrift)) afdoende bewijswaarde om in deze stand van zaken het aangehaalde vluchtrelaas aannemelijk te kunnen achten.

Gelet op de summier inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

7.3. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan de persoonlijke problemen die de verzoekende partij beweert te hebben gekend omwille van haar lidmaatschap van de JKNSF. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) geen geloof kan worden gehecht aan de functie die de verzoekende partij beweert te hebben bekleed binnen de JKNSF. Het is immers niet aannemelijk dat de verzoekende partij, die voordien nooit een andere functie bekleedde, in 2018 plots voorzitter zou worden drie maanden nadat zij aan de universiteit van Rawalakot was gestart. Dit klemt des te meer daar op haar Facebookprofiel staat aangegeven dat zij op 30 december 2016 startte aan de universiteit van Poonch Rawalakot en zij hierover beweert dat zij later naar het Degree College in Rawalakot ging hetgeen echter niet op haar Facebookprofiel wordt vermeld. Verder kan de verzoekende partij aanvankelijk niet aangeven wie de functie van voorzitter voor haar uitoefende. De ernst van de door de verzoekende partij voorgehouden vrees wordt verder ondermijnd waar zij verklaard dat haar broer, die secretaris-generaal zou zijn van een hoofdkwartier van de JKNSF, probleemloos in hun dorp kan verblijven en dat ook de rest van haar familie er geen problemen ondervindt. Tevens dient vastgesteld dat de verzoekende partij verklaart dat zij Pakistan verliet alvorens zij was afgestudeerd, terwijl op haar Facebookprofiel wordt aangegeven dat zij op 31 mei 2019 afstudeerde, en dus nog voordat haar beweerd problemen met de Pakistaanse inlichtingendiensten en met de molvi's zouden zijn begonnen.

(ii) de verzoekende partij op verschillende vlakken tegenstrijdige verklaringen aflegt: *“Zo valt het op dat uw verklaringen voor het CGVS en voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) over de kern van uw relaas, zijnde uw vrees voor vervolging, zich op essentiële punten tegenspreken. Zo verklaarde u ten eerste tijdens uw persoonlijk onderhoud 3 à 4 dagen ontvoerd te zijn door de inlichtingendiensten van Pakistan (NPO, p.13). Echter, hebt u hier eerder bij de DVZ niets van vermeld. Gezien de ernst van deze bewering is deze omissie des te opvallender. Tijdens uw persoonlijk onderhoud legde u ook hier verder inconsistente verklaringen over af. Zo sprak u de ene keer van een ontvoering van 2 à 3 dagen (NPO, p.14), de andere keer van 3 of 4 dagen (NPO, p.13). Daarbovenop zou u tijdens die ontvoering gefolterd geweest zijn. Eerst benadrukt u in detail de ernst van de martelingen door te verklaren dat u werd gesneden in uw arm, er zout in de wonden werd gewreven, u op ijs diende te zitten, u ondersteboven*

werd gehangen en geen eten kreeg (NPO, p.14). Echter, wanneer u gevraagd wordt naar een medisch bewijs van deze toch wel zware martelingen die ongetwijfeld sporen nalaten op uw lichaam, en dewelke een duidelijk bewijs zouden kunnen vormen van de door u gelede martelingen, minimaliseert u plots zelf de ernst van deze martelingen. U lijkt terug te krabbelen door te beweren dat u geen fysieke letsels had, u voornamelijk mentaal gefolterd werd en u met alternatieve geneeswijze kort werd behandeld (NPO, p.15). Al deze elementen samen kunnen echter niet overtuigen.

Zo antwoordde u ten tweede op de vraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken of u ooit gearresteerd was met 'nee' (Zie vragenlijst CGVS, pt.3.1, dd.19.02.21). Echter op het CGVS blijkt u plots meerdere keren opgepakt te zijn geweest door de autoriteiten (NPO, p.11), een toch wel opvallende toevoeging aan uw relaas, temeer supra ook bleek dat uw verklaringen over de martelingen die u ondergaan zou hebben tijdens uw detenties ook niet consistent zijn. Uw verdere verklaringen en de door u neergelegde documenten over deze juridische vervolging, weten het geloof in uw verklaringen niet te herstellen. Vooreerst wist u vervolgd te worden onder artikel 16 mpo. U verklaarde echter foutief dat u hier levenslang of de doodstraf voor kunt krijgen. Uit toegevoegde literatuur blijkt immers dat u hier maximaal drie jaren voor kunt krijgen (NPO, p. 9). Het is bevreemdend dat u dit niet exact zou weten, temeer u beweerde dat u uw foutieve informatie via uw advocaat verkregen heeft (NPO, p. 9). Daarnaast mag de authenticiteit van de door u neergelegde "FIR" ernstig betwijfeld worden. Zo blijkt uit toegevoegde informatie dat een "FIR" moet beschikken over een voorgedrukt serienummer (dit is het volgnummer in het boek waar de "FIR"s worden opgenomen), een nummer dat bij u duidelijk ontbreekt. Bovendien zou u over een gecertificeerde kopie moeten beschikken, terwijl de door u neergelegde kopie duidelijk een gewone fotokopie betreft. Deze vaststellingen ondermijnen het geloof in uw bewering juridische vervolging te moeten vrezen in Pakistan finaal.

Voorts verklaart u ten derde tijdens uw persoonlijk onderhoud elke burger in Pakistan te moeten vrezen op basis van een fatwa die werd uitgevaardigd door molvi's. Echter rept u over dit element, dat u voor het CGVS als 'belangrijkste element' benoemt, met geen woord voor de DVZ (NPO, p.18). Zo hebt u de originele fatwa niet kunnen neerleggen (NPO 25/01, p.9-10). U legt dan wel een document neer waarvan u beweert dat het de 'fatwa' is, maar uit de vertaling van het document blijkt het een ander document te zijn, een beroep dat hier tegen ingediend werd (NPO, p.11; zie blauwe map 'vertaling'). Zonder de fatwa waarnaar dit beroep lijkt te verwijzen, kan echter het bestaan van deze fatwa zelf of de exacte inhoud er van niet geweten zijn. U blijft echter volhouden dat u geen ander document hebt ontvangen voor deze brief, u zou wel mondelinge boodschappen hebben gekregen om uw activiteiten te stoppen (NPO 25/01, p.10)." De verklaring van de verzoekende partij dat zij het op de Dienst Vreemdelingenzaken kort moest houden is niet afdoende om voormelde tegenstrijdigheden te verschoenen, net zo min als haar bewering dat zij de fatwa op de Dienst Vreemdelingenzaken zou zijn vergeten te vermelden waar zij dit tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS omschrijft als het belangrijkste element.

(iii) het niet aannemelijk is dat de verzoekende partij beweert dat er tegen haar een fatwa werd uitgesproken en door de Pakistaanse inlichtingendienst te zijn gevisieerd terwijl zij probleemloos met haar eigen paspoort Pakistan kon verlaten.

(iv) de verzoekende partij niet om internationale bescherming verzocht in Malta, hoewel zij daar bijna acht maanden verbleef.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

De verzoekende partij betoogt dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar politiek profiel, doch zij brengt dienaangaande geen enkel concreet element aan waarmee volgens haar geen/onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Zij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in haar eerdere verklaringen betreffende de door haar voorgehouden vluchtmotieven. Dergelijk verweer is allerminst ernstig. Waar zij citeert uit een rapport van Amnesty International, dient er vooreerst op

gewezen dat de in het verzoekschrift vermelde weblink van dit rapport naar een Franstalige website leidt, zodat het geenszins duidelijk is welk rapport de verzoekende partij in het Nederlands in haar verzoekschrift citeert. Hoe dan ook betreft dit louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoonlijke, individuele situatie en die dan ook op zich niet volstaat teneinde de door haar aangehaalde vluchtmotieven alsnog concreet aannemelijk te maken.

Ter terechtzitting verklaart de verzoekende partij dat zij nooit heeft verklaard dat zij voorzitter was maar dat zij “chairman” was en dat er sprake was van een verkeerde vertaling tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS. Nochtans verklaarde de verzoekende partij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud dat zij in 2018 voorzitter werd van de JKNSF in het Degree College te Rawalakot (notities van het persoonlijk onderhoud 24 november 2021 (hierna: notities I), p. 6). Verder maakte de verzoekende partij wel degelijk een onderscheid tussen de functie van voorzitter en die van “chairman” waar zij verklaarde dat: *“Is er maar 1 voorzitter van de partij? om de 2 jaar is er een nieuw kabinet dat opgesteld wordt in het hoofdkwartier en in college unit, dus nog een grote verantwoordelijkheid van een chairman is dat de chairman naar verschillende college moest gaan en kabinet moest bezoeken en ze stemden dan voor de chairman, wie de volgende zou worden, in het hoofdkwartier Wie was de voorzitter voor u? Boven bij was er een chairman van het hele hoofdkwartier, niet een andere, wel in hoofdkwartier.”* (notities I, p. 7). Hieruit blijkt dat er geen sprake was van een verkeerde vertaling van de woorden “voorzitter” en “chairman”. De verzoekende partij maakt bovendien geen opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud over aan het CGVS en vermeldde hierover evenmin iets in haar verzoekschrift. Dat de verzoekende partij haar functie binnen de JKNSF ter terechtzitting *post factum* tracht aan te passen, is dan ook geenszins ernstig en doet eens te meer afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas. Hoe dan ook doet dit geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing (zie *supra*) met betrekking tot het ongeloofwaardig karakter van de verklaringen van de verzoekende partij over haar functie binnen de JKNSF, weze het als voorzitter dan wel als chairman.

Tevens verklaart de verzoekende partij ter terechtzitting dat zij een maand eerder deelnam aan een protest bij de Pakistaanse ambassade, dat dit ook op Facebook kan worden teruggevonden en dat ook haar familie hierom wordt bedreigd en zij door de Pakistaanse autoriteiten onterecht als spionnen van India worden beschouwd. De verzoekende partij brengt echter geen enkel stuk bij ter staving van deze beweringen. Zo legt zij geen afdruk voor van hetgeen volgens haar op Facebook zou staan en evenmin brengt zij enig bewijs bij dat zij en/of haar familie door de Pakistaanse autoriteiten als spionnen van India zouden worden beschouwd en/of anderszins zouden worden bedreigd omwille van haar beweerde deelname aan een betoging aan de Pakistaanse ambassade een maand voorafgaand aan de terechtzitting. Evenmin verduidelijkt de verzoekende partij waarom zij aan een betoging deelnam, op welke wijze de Pakistaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zouden zijn en/of waarom de Pakistaanse autoriteiten naar aanleiding hiervan haar en/of haar familie ervan zou beschuldigen spionnen van India te zijn. Aldus komt zij niet verder dan het *post factum* opwerpen van blote beweringen, hetgeen allerminst volstaat teneinde een nood aan internationale bescherming concreet aannemelijk te maken.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt de verzoekende partij er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

7.4. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

7.5. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Pakistan zou hebben gekend.

8.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing het volgende: “Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2021 beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_10_EASO_COI_Report_Pakistan_Security_situation.pdf of https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_pakistan_security_situation_20211027.pdf blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar in het algemeen op enkele lokale uitzonderingen na heeft verdergezet. Zo is er in Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten voor het jaar 2020. De cijfers van de eerste zeven maanden van 2021 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met dezelfde periode in 2020. Volgens experts wordt de periode 2020-2021 gekenmerkt door veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft, waarbij het aantal incidenten en slachtoffers gestaag toeneemt. Het noordwesten van Pakistan wordt terug geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Azad Kashmir te worden beoordeeld.

De regio van Kashmir wordt verdeeld onder Pakistan, India en China. Zowel Pakistan als India eisen de volledige regio op wat al jaren voor spanningen zorgt. De grens tussen het Pakistaanse en Indische deel van Kashmir, de zogenaamde "Line of Control" (LoC) is één van de meest gemilitariseerde regio's in de wereld. In 2020 kondigde de overheid aan dat Gilgit-Baltistan de status van provincie zou krijgen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat Azad-Kashmir 3 tot 4.5 miljoen inwoners telt en Gilgit-Baltistan telt er nog eens 2 miljoen. Wat betreft Azad Kashmir werden er volgens ACLED in 2020, 129 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS en PICSS registreerden beiden geen enkel incident. Tijdens de eerste helft van 2021 vonden er volgens ACLED 3 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 6 en PICSS van 1 incident. Voor de regio Gilgit-Baltistan registreerde ACLED in 2020 2 incidenten; PIPS en PICSS registreerden geen enkel incident. Gedurende de eerste helft van 2021 registreerden noch ACLED, PIPS of PICSS enig incident. Beide regio's worden dan ook als stabiel omschreven. Na verschillende wederzijdse overtredingen van het staakt-het-vuren aan de "LoC" in 2020 hebben Pakistan en India het staakt-het-vuren akkoord herbevestigd.

Tijdens de rapporteringsperiode werden geen slachtoffers vastgesteld in Azad Kashmir en slechts 7 in Gilgit-Baltistan.

Er wordt geen melding gemaakt van een interne of externe ontheemding binnen of buiten Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan in uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Azad Kashmir. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet langer correct zou zijn of dat de commissaris-generaal uit de beschikbare

landeninformatie de verkeerde conclusies heeft getrokken. In deze analyse wordt terdege rekening gehouden met de regionale verschillen inzake het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan, de typologie van het geweld, de betrokken actoren en het aantal burgerslachtoffers in Pakistan in het algemeen en in de provincie Azad Kashmir in het bijzonder.

De verzoekende partij toont aldus niet aan dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Azad Kashmir dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Verder stelt de Raad vast, in navolging van de commissaris-generaal, dat de verzoekende partij geen persoonlijke omstandigheden aanbrengt die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Azad Kashmir in haar hoofde dermate verhogen dat kan aangenomen worden dat zij bij terugkeer naar Azad Kashmir een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon. Ook uit het administratief en het rechtsplegingsdossier blijken geen dergelijke persoonlijke omstandigheden.

8.5. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar de Pakistaanse provincie Azad Kashmir een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat de verzoekende partij heden dreigt te worden vervolgd of gevisieerd in Pakistan. Bijgevolg is haar verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig zodat een omkering van de bewijslast zich niet opdringt.

10. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Urdu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Ook kan de schending van het redelijkheidsbeginsel niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

13. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS